

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118206866
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4118206866.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: R. V., nar. X.X.XXXX, bytom H., F. XXX/X, zastúpená: B. V., nar. X.X.XXXX, bytom H., F. XXX/X, o zaplatenie 751,01 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 15. marca 2021 č. k. 12Csp/89/2018-255, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej voči žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 15. marca 2021 č. k. 12Csp/89/2018-255 (napadnutý rozsudok) žalobu vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 301,49 eura s 5 % - ným úrokom z omeškania ročne od 1.9.2015 do zaplatenia zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca - pôvodne N., B..K.. sa žalobou doručanou súdu dňa 7.6.2018 domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 751,01 eura s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania, čo odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovanou dňa XX.X.XXXX Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 800 eur, ktorú sa zaviazala splatiť 60 mesačnými splátkami po 24,95 eura. Žalovaná svoju povinnosť nedodržala, uhradila sumu 350,48 eura.

3. Konštatoval, že vo veci vydal dňa 25.9.2018 platobný rozkaz č.k. 12Csp/89/2018-35, proti ktorému podala žalovaná odpor, neuznala pohľadávku žalobcu, žiadala, aby súd zmluvu preskúmal, úver je bezúročný a bez poplatkov. Platobný rozkaz bol zrušený s poukazom na ustanovenia § 267 CSP. Pohľadávka voči žalovanej bola pôvodným žalobcom postúpená na spoločnosť Intrum Slovakia, s r.o. a súd uznesením sp.zn. 12Csp/89/2018 zo dňa 11.3.2019 pripustil zmenu na strane žalobcu. Po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 12Csp/89/2018-98 zo dňa 11.9.2019 tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 449,52 eura s 5,05 % - ným úrokom z omeškania ročne od 1.9.2015 do zaplatenia, s tým, že súd povolil žalovanej dlžnú sumu splácať v splátkach po 60 eur mesačne a to vždy do 28 - dňa v mesiaci, počnúc prvou splátkou v mesiaci september 2019 až do zaplatenia, pod stratou výhody splátok. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie v jeho zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania. Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 12Co/227/2019-194 zo dňa 28.4.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku III. o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie s tým, že ak bol súd prvej inštancie názoru, že úrok z úveru v danej veci je v rozpore s dobrými mravmi, potom nemal dôvod posudzovať náležitosti zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu N., B.K. ako veriteľ a žalovaná ako spotrebiteľ uzatvorili dňa XX.X.XXXX Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá suma vo výške 800 eur, ktorú sa zaviazala splácať v 60 mesačných splátkach po 24,95 eura, úrok bol dohodnutý vo výške 32 % ročne, RPMN vo výške 32 %, celkové náklady boli 697 eur, priemerná RPMN bola 46,30 %, termín konečnej splatnosti bol 03/2019, celková suma pôžičky bola 1.497 eur. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky. Žalovaná nesplácala úver riadne a včas v zmysle dohodnutého splátkového kalendára, upomienkou zo dňa 27.6.2015 bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy a zároveň upozornená na možnosť zosplatenia. Právny predchodca žalobcu vyhlásil okamžitú splatnosť úveru listom zo dňa 26.8.2015. Pohľadávka voči žalovanej bola postúpená na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 24.9.2018.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si v tomto konaní uplatňuje od žalovanej zaplatenie sumy 751,01 eura, žalovaná právne predchodcovi žalobcu uhradila sumu 350,48 eura, zmluvnú pokutu si žalobca neuplatňuje. Predmetom konania zostalo zaplatenie sumy 301,49 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 1.9.2015 do zaplatenia, žalobca si pôvodne uplatňoval sumu 751,01 eura s príslušenstvom, právoplatne mu bola priznaná suma 449,52 eura s príslušenstvom a zostáva tak rozhodnúť ešte o zvyšnej sume 301,49 eura, ktorú súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal, nakoľko úver pôvodne vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov a videl výšku dohodnutého úroku v rozpore s dobrými mravmi, v tejto časti však bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a je potrebné vo zvyšnej časti nanovo rozhodnúť, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu je pre súd prvej inštancie záväzné.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 6, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že žaloba bola podaná sčasti dôvodne, pretože medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, ktorú vyhodnotil ako spotrebiteľský úver v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pohľadávka bola platne postúpená na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok a preto je žalobca v konaní aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Dohodnuté úroky z úveru považoval v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko podľa zverejnených priemerných úrokových sadzieb na webovom sídle Národnej banky SR úroková miera úverov poskytovaných pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období 03/2014 pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti činila hodnotu 12,80 % pri úveroch od 1 do 5 rokov. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 32%. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009, sp.zn. 3Cdo/173/2003, z ktorých vyplýva, že pokiaľ výška zmluvných úrokov prevyší priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100%, je neprijateľná a odporuje dobrým mravom, t. j. dojednaná výška zmluvných úrokov je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Súd považoval dojednanie úroku vo výške 32 % ročne za rozpor s dobrými mravmi. Dobré mravy patria medzi všeobecne uznávané zásady konania, na ktoré je povinný súd zo svojej úradnej moci prihliadať, či tieto boli v jednotlivých právnych vzťahoch dodržané, a pokiaľ tomu tak nie je, zabrániť aby slabšia zmluvná strana - v tomto prípade spotrebiteľ bola pred takýmito praktikami zo strany veriteľov ochránená. K problematike dobrých mravov sa vo svojej rozhodovacej činnosti vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/173/2003 uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska spoločnosti prevládajúcich morálnych zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúce určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknuté), s prihliadnutím na všetky okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Ustanovenia § 3 ods. 1 OZ nemá vlastnú priamu platnosť, upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy a to na základe všeobecných pravidiel morálnej tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo

1/2009 zo dňa 31.7.2009). Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto súd nepriznal žalobcovi žiadané úroky vo výške 32 %. Pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať. Úroková miera dohodnutá medzi stranami konania prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, preto je takéto dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, dohodnutá úroková miera medzi stranami konania činila výšku 32% čo je niekoľkonásobok obvyklej úrokovej miery poskytovanej finančnými inštitúciami v rozhodujúcom období. Neprimerane vysoké úroky dohodnuté pri peňažnej pôžičke sa všeobecne považujú za odporujúce dobrým mravom; spravidla ide o takú výšku úrokov, ktorá v čase ich dojednania podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú pri poskytovaní pôžičiek peňažnými ústavmi / Rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/109/2019 zo dňa 16.12.2019/. Súdna prax nie je jednotná v posudzovaní miery toho, kedy dohodnutá úroková sadzba prekračuje hranicu zodpovedajúcu dobrým mravom. Krajský súd v Prešove vo veci 3 Co 67/2008 mal za úroky nezodpovedajúce dobrým mravom úrok nad 25 % a Najvyšší súd SR vo veci 1 MCdo 1/2009 úroky vo výške 60 %. Pre porovnanie v ČR je v rozpore s dobrými mravmi 4-násobok maximálneho úroku, akú poskytujú banky. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011 pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. Keďže Krajský súd v Nitre vo svojom rozhodnutí uviedol, že ak bol súd prvej inštancie názoru, že úrok z úveru v danej veci je v rozpore s dobrými mravmi, potom nemal dôvod posudzovať náležitosti zmluvy podľa zákona č.129/2010 Z.z. Preto súd, keďže je toho názoru, že dohodnutý úrok bol v rozpore s dobrými mravmi, sa ďalej vo veci nezaoberal náležitosťami zmluvy.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko každá z nich mala vo veci úspech len čiastočný, žalobca sa domáhal zaplata sumy 751,01 eura s príslušenstvom, priznaná mu bola suma 449,52 eura s príslušenstvom a zamietnutá bola žaloba v časti o zaplata sumy 301,49 eura s príslušenstvom.

8. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca, žiadal rozsudok zmeniť tak, že súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 301,49 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 301,49 eura od 1.9.2015 do zaplata, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a prizná mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, že dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Navýšenie úveru predstavuje len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 32,00%. Celková čiastka, ku ktorej zaplata sa žalovaná zaviazala predstavuje 1497 eur. Celkové náklady spotrebiteľa s úverom predstavujú 697 eur za päť rokov. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 32,00% zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatou poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery vo výške do 1500 eur vrátane so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MFSR v súlade s ust. § 21 ods. 2 z.č. 129/2010 Z.z. v Súhrnných informáciach o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4.štvrtrok 2013 so stavom ku dňu 31.12.2013 predstavovala 46,30% tak, ako je táto hodnota uvedená v úverovej zmluve (priemerná hodnota RPMN). Nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Veličina vyjadrená prostredníctvom RPMN predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom, tj. navýšenie úveru, ktoré je povinný dlžník veriteľovi zaplatiť a tento faktor je rozhodujúci pre ustálenie primeranosti odplaty. Výška dojedanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 32,00% neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 platného a účinného od 1.9.2014. Napriek skutočnosti, že uvedené pravidlo maximálneho stropu výšky odplaty nebolo v čase dojednania úverovej zmluvy v platnosti, zastáva názor, že pokiaľ sám zákonodarcu považuje odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi do výšky 2x priemernej RPMN za akceptovanú, v takom prípade výška dojedanej odplaty dojednaná v predmetnej úverovej zmluve, nemôže byť označená za neprimeranú a v rozpore s dobrými mravmi. Dojednaná odplata v úverovej zmluve vo výške 32,00% nepresahuje 2x váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejneného MFSR v Súhrnných informáciach o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4.štvrtrok 2013 so stavom ku

dňu 31.12.2013 vo výške 17,49% a zároveň nepresahuje 2x priemernej výšky RPMN zverejnenej MFSR v Súhrnných informáciach o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4.štvrtrok 2013 so stavom ku dňu 31.12.2013 vo výške 46,30% pre obdobné úvery. Dojednaná odplata je primeraná, v súlade so zákonom (ust. § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy) a dobrými mravmi.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP), aplikujúc ustanovenie § 470 ods. 1, 2 prvej vety CSP po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd aplikujúc toto zákonné ustanovenie a poukazujúc na ustanovenia CSP citované v odôvodnení prvoinštančného rozsudku na dôvazok dodáva nasledovné:

10. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a obsah celého spisového materiálu, nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

12. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vypořiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné. Odvolací súd považuje za správne i argumenty žalovanej uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu. K odvolacím dôvodom dodáva:

13. V čase uzatvorenia zmluvy Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník a ani iný právny predpis nestanovil výšku úroku z úveru a výšku ďalších poplatkov, resp. odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov. Určité obmedzenie pri poskytnutí úveru spotrebiteľovi stanovil § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri posúdení primeranosti dojednanej odplaty je potrebné vychádzať z výšky odplaty, ktorá sa obvykle požaduje na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

14. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti. Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných

prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy bola priemerná úroková sadzba pri úveroch na dobu 1-5 rokov vo výške 12,70 %. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru 32 % teda prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy o viac ako 100 %, preto súd prvej inštancie správne ustálil, že je v rozpore s dobrými mravmi.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považoval podané odvolanie za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bola úspešná žalovaná, preto odvolací súd vyslovil, že sa jej nárok na náhradu týchto trov voči žalobcovi priznáva. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).